

NÁVRAT KRISTA

Jeho různé příchody a události s nimi související

EWALD FRANK

NÁVRAT KRISTA

Jeho různé příchody
a
události s nimi související

© 1988 Ewald Frank

OBSAH

Předmluva	1
Skutečně se to stane	6
Uskutečněná touha	9
Velící zvolání	10
Hlas archanděla	12
Pozoun	14
Podmínka	15
Časový plán	17
Odplata	23
Přechod	25
Tisícileté království	28
Konec času	31

Předmluva

Rozhodl jsem se napsat toto pojednání proto, aby mnozí lépe porozuměli toto tak těžké, avšak přece tak důležité téma o návratu Pána.

Jsem si vědom toho, že jisté body byly jen zmíněny a nebyly rozvedeny podrobně. Kdybychom chtěli dát obsáhlý výklad, nestačily by na to svazky knih. Více než 200 použitých biblických míst má však dát čtenáři možnost, aby sám dále bádával v Písmu svatém, „*zdali by tomu tak bylo...*“ (Skutky 17:11)

To, co mě při psaní stále znovu naplňovalo vděkem, byly dvě skutečnosti: první, že mi Pán z milosti poskytl tak hluboký pohled do Svého spásného plánu; druhá, že nejsem zavázán žádnému směru víry, a tak mohu věrně a ve správné souvislosti vykládat čisté a nezfalšované pravdy Slova Božího.

Vzhledem k tomu, že se mi od Boha dostalo milosti, abych nahlédl do Jeho myšlenek a do Jeho úžasného plánu s lidstvem, volám s žalmistou Davidem: „*Nad jméno Své zvelebil jsi Slovo Své*“ (Žalm 138:2) a s apoštolem Pavlem: „*Ó jaká hlubokost bohatství a moudrosti i poznání Božího!*“ (Řím. 11:33) Ireneus, velký muž Boží z poapoštolské doby, řekl: „Těm, kteří se Jemu zalíbili, ukázal Bůh jako Stavitel plán spasení.“ Jeden skladatel písní napsal: „*Ztiš mě, Pane, ztiš, abych viděl divy ve Slově Tvém, je snažnou prosbou mou.*“ To, co moudrým a chytrým zůstává skryto, zjevuje Duch Boží těm, kteří Mu dětinně věří.

V tomto smyslu přeji ze srdce všem čtenářům Boží požehnání, jakož i blahodárné zahloubání do nádherného Slova Božího. Nechť se každý nechá vést Duchem svatým do bezedného bohatství Jeho zjeveného Slova.

Bůh požehnej Své požehnané Slovo všem Jeho požehnaným.

Autor

Krefeld, září 1988

NÁVRAT KRISTA

Jeho různé příchody a události s nimi související

Jako u všech biblických témat nacházíme i o návratu Krista v Písmu svatém mnoho výroků v rozdílných souvislostech, které musí být spojeny správným způsobem. Ve skutečnosti existuje více příchodů, ale jen jeden návrat, při němž se nebeský Ženich potká se Svou pozemskou nevěstou ve vzduchu (1. Tes. 4:13-18), aby ji přivedl na svatební hostinu (Zjevení 19:1-10). On zaslíbil: „...A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k Sobě samému, abyste, kde jsem Já, i vy byli.“ (Jan 14:3)

V takzvaném „apoštolském vyznání víry“, o němž ovšem apoštolově nic nevěděli, protože bylo s konečnou platností zformulováno teprve ve 4. století po Kristu, není o návratu Krista žádná zmínka. O vzetí, popřípadě vytržení věřících – největší události na konci času milosti – v něm není nic řečeno. Je tam pouze: „...odtud přijde soudit všechny živé i mrtvé“. Konečný soud, známý také jako „poslední soud“, se však bude konat mnohem později, totiž po Tisíciletém království (Zjevení 20:11-15).

Omyly v učení o tomto tématu, které se do biblického zvěstování vplížily již v prvních staletích po Kristu, se ve stejné nebo pozměněné formě v církvích a svobodných církvích nacházejí ještě dnes. Augustin (354-430), který je mnohými historiky považován za jednoho z největších církevních otců, vykládal znovuzrození duchovně jako první vzkříšení. Avšak Pavel, kterého Augustin ctil, usiloval jako znovuzrozený, Duchem naplněný apoštol o to, aby dosáhl vysoký cíl „*prvního vzkříšení*“ při návratu Krista (Fil. 3:10-11). Pro Augustina byl satan již svázán, na církev pohlížel jako na Tisíciletou říši, spojenou moc státu a církve jako „Božího státu“.

Chceme nechat stranou všechna lidská tvrzení a antitvrzení, která byla zastávána v průběhu církevních dějin, a vyložit biblické stanovisko. Ačkoliv v Písmu svatém nebylo zachyceno ani jedno jediné kázání, v němž by některý apoštol uvedl návrat Krista nebo různé příchody Pána od A až do Z, přesto v něm na ně nacházíme zcela jasné odkazy. Věřící v prvokřesťanství měli tu přednost, že o všech těchto událostech mohli slyšet mnoho kázání v originále z povolaných úst. Pavel přece, jak sám dosvědčuje, zvěstoval celou radu Boží (Skutky 20:27). Apoštolově ve svých dopisech zřejmě předpokládali, že jsou tyto věci sborům známé, neboť se o nich většinou zmiňují jen krátce. Abychom dostali celkový obraz, musíme tyto široce roztroušená místa, podobně jako u prorocství, nalézt a správně zařadit.

Počínaje evangeliem Matouše je až do konce Zjevení v Novém zákoně stále znovu řeč o příchodu Pána, případně o Jeho návratu. Přitom se ale nejedná pokaždé o stejný příchod, ani jednotlivá místa nestojí v chronologickém pořadí.

Jak důležité je, abychom textu, který čteme, skutečně rozuměli, nám znázorní dvě pasáže, které sice zní podobně, ale přesto popisují dvě úplně rozličné události. V Matouši 25:1-10 je řeč o lidech, kteří jsou připraveni, aby při příchodu Ženicha *vešli s Ním na svatební hostinu*. Naproti tomu v ev. Lukáše 12:35-40 se jedná o lidi, kteří očekávají svého Pána, až se *ze svatební hostiny vrátí*. Mezi těmito oběma událostmi leží časové rozpětí několika let a týkají se zcela rozdílných skupin, ačkoliv v obou případech bylo použito stejných slov – jako svatební hostina, lampy, být hotov, atd.

S každým příchodem Pána jsou spojeny různé události. Vzpomeňme jen na těch přes 100 starozákonních proroctví, která se naplnila při prvním příchodu Krista. Co se týče novozákonní Církve, existují pro ni tři příchody: poprvé přišel Pán, aby ty Svě vykoupil; podruhé se jedná o Jeho zaslíbený návrat, při němž odvede ty Svě domů; nakonec s těmi Svými přijde (Zjevení 19:11-16), zúčtuje s Bohu nepřátelskými mocnostmi a zřídí Svě království, které potrvá tisíc let (Zjevení 20).

V tomto pojednání se budeme zabývat hlavně návratem Krista a vzetím Jeho Církve, která je Jeho vlastnictvím, na který všichni věřící od doby Jeho nanebevstoupení toužebně očekávají. Sám Pán přece řekl: „*Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k Sobě samému, abyste, kde jsem Já, i vy byli.*“ (Jan 14:3)

V Matouši 24 poukazovali učedníci svému Pánu a Mistru na krásný chrám a byli jistě velmi udiveni, když jim odpověděl: „*Vidíte-liž tyto všechny věci? Amen pravím vám: Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.*“

Nato Mu položili tři otázky: 1) „*Pověz nám, kdy to bude?*“ 2) „*a které znamení příchodu Tvého?*“ 3) „*a skonání světa?*“ Kdo tuto kapitolu čte pozorně, zjistí, že Ježíš jim na tyto tři otázky dal příslušné odpovědi. Se zřetelem na Svůj příchod řekl: „*Nebo jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i **příchod** Syna člověka.*“ (Matouš 24:27)

Také na jiných místech se na to odvolával: „*Ale jakož bylo za dnů Noé, takť bude i **příchod** Syna člověka.*“ (Matouš 24:37).

„...A nevěděli, až přišla potopa, a zachvátila všechny: takť bude i **příští** (dle něm. Mengeho překladu: **návrat**) Syna člověka.“ (Matouš 24:39)

„Bdětež tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš **přijítí** má.“ (Matouš 24:42)

„Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka **přijde**.“ (Matouš 24:44)

„A když odešly kupovati, **přišel** ženich, a které hotovy byly, vešly s Ním na svadbu.“ (Matouš 25:10)

„Protož bděte, všelikého času modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dít, a postaviti se před Synem člověka.“ (Luk. 21:36)

V prvokřesťanství to byla živá naděje v srdcích věřících. To vyplývá z mnoha míst, v nichž je o tom řeč:

„...když by přišli časové rozvlažení od tváři Páně, a **poslal** by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista.“ (Skutky 3:19-20)

„Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, **dokudž nepřijde**.“ (1. Kor. 11:26)

„...kterak jste se obrátili k Bohu od modl, abyste sloužili Bohu živému a pravému, a **očekávali** Syna Jeho s **nebe**, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, kterýž **vysvobodil nás od hněvu budoucího**.“ (1. Tes. 1:9-10)

„Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho Jezukrista v **příchodu** Jeho?“ (1. Tes. 2:19)

„Nebo sám Pán se zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží **sestoupí s nebe**...“ (1. Tes. 4:16)

„Sám pak Bůh pokoje posvětiť vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku **příští** (dle něm. překladu: **příchodu**) Pána našeho Jezukrista zachováno budíť.“ (1. Tes. 5:23)

„Prosímeť pak vás, bratří, skrze **příští** (dle něm. **příchod**) Pána našeho Jezukrista, a naše shromáždění v Něj ...“ (2. Tes. 2:1)

„Abys ostříhal přikázání tohoto, jsa bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista, kteréž **časem Svým** ukáže ten blahoslavený a sám mocný ...“ (1. Tim. 6:14-15)

„Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné **příští** (dle něm. **objevení se**) Jeho.“ (2. Tim. 4:8)

„Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, Ten, který přijíti má, **přijde**, a nebudeť meškati.“ (Židům 10:37)

„A protož trpěliví budte, bratří, až do **příchodu** Páně... Budtež i vy trpěliví, potvrzujte srdcí svých; neboť se přibližuje **příští** (dle něm. **příchod**) Páně. (Jak. 5:7-8)

„Nebo ne nějakých utipně složených básní následujícíe, známou učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a **příchod**...“ (2. Petra 1:16)

„Toto nejprve vědouce, žeť přijdou v posledních dnech posměvači, podlé svých vlastních žádostí chodící, a říkající: Kdež jest to zaslíbení o **příchodu** Jeho?“ (2. Petra 3:3-4)

„Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni Jemu budeme; nebo viděti Jej budeme tak, jakž jest.“ (1. Jana 3:2)

„...Tak i skrze Krista všickni obživeni budou. Ale jeden každý v svém pořádku: Prvotiny Kristus, potom ti, kteříž jsou Kristovi, v **příští** (dle něm. **příchodu**) Jeho.“ (1. Kor. 15:22-23)

Skutečně se to stane

Velký počet uvedených biblických míst nám ukazuje důležitost události. Žel, již velmi brzy po smrti apoštolů se návrat Ježíše Krista začal vykládat duchovně a tak se to děje až dodnes. Lidé umírají, avšak duchové nikoli: zmocňují se jiných a převrácená učení rozšiřují dále. Všeobecně známá je teorie jedné organizace, že království Boží se na zemi zrodilo a bylo zřízeno v r. 1914. Podobná učení spojená s ustanovením určitého časového bodu existovala již předtím a existují i dnes. Dnes jsou například rozšiřována pod pojmem „*Parusie Krista*“. Její zastánci tvrdí, že Kristus již přišel a je přítomen jako Soudce. Přitom je návrat Krista opět zduchovňován a prohlašován za zvláštní „zjevení“, kterého se dostává jen jedné zcela určité skupině. Stejně nároky byly kladeny pokaždé. S velkým nadšením je o tom kázáno, a lidé nepozorují, že se odchýlili od vlastní pravdy a byli oloupeni o blahoslavenou naději.

Jakkoli nábožně tyto formule znějí, jsou falešné a klamně. Řecké slovo *parusie* znamená „přítomnost“, která ale vždy předpokládá osobní příchod.

Paraousia znamená „přítomná substance“ (podstata, bytost). Jestliže např. prezident Spojených států vstoupí do Bílého domu, pak je to parusie. Parusie není žádná fantazie; je dána jen skutečným viditelným a tělesným příchodem nějaké osoby. Neexistuje parusie Krista, aniž by se osobně, tělesně neobjevil. Takové učení, mírně řečeno, je nesmysl. Tak jako byla pravdivá Jeho přítomnost (parusie) při Jeho prvním příchodu (epiphanie), tak bude pravdivá, tělesná a osobní Jeho přítomnost (parusie) při Jeho návratu. Učení o parusii Krista, aniž by se Kristus skutečně objevil a byl přítomen, postrádá každý rozumný a především biblický podklad.

Jako samotný návrat Ježíše Krista, tak ani s tím spojené události nejsou žádné domněnky nebo učení, nýbrž skutečnost. Pavel píše: *„Aj tajemství vám pravím: Ne všickni proměnění budeme ...“* (1. Kor. 15:51) Jak bude takové proměnění probíhat, si můžeme přečíst v Matouši 17:2: *„A proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář Jeho jako slunce, roucho pak Jeho učiněno bílé jako světlo.“* Tak Ho viděl i Jan na ostrově Patmos: *„Hlava pak Jeho a vlasové bílí, jako bílá vlna, jako sních, a oči Jeho jako plamen ohně.“* (Zjevení 1:12-18)

Proměnění zahrnuje i to, že *„Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.“* (1. Kor. 15:53) K dokončení náleží úplná dokonalost, v níž neexistuje žádné stárnutí, nýbrž již jen věčné mládí. U Joba 33:23-28 nalézáme popsané „navrácení se“ do věku mládí. Je tam řeč o Přímluvci a o smíření. Poté jsou ti usmíření ukázáni ve stavu jejich oslavení, totiž v rozkvětu svého mládí: *„I odmladne tělo jeho nad dítěcí, a navrátí se ke dnům mladosti své.“* To se stane *„...hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví ustanou neporušitelní, a my proměnění budeme.“* (1. Kor. 15:51-52)

Proměnění se tedy netýká jen těch, kteří v tom okamžiku v Kristu žijí, nýbrž i všech těch, kteří s touto živou nadějí zesnuli. Job vyjadřuje svou víru ve vzkříšení takto: *„Ačkoli já vím, že Vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by kůži mou i tělo červi zrtali, však vždy v těle svém uzřím Boha.“* (Job 19:25-26)

Při návratu Pána obdrží ti v Kristu zesnulé tělo vzkříšení, jak je psáno: *„Tak bude i vzkříšení mrtvých, rozsvívá se porušitelné, vstane neporušitelné. Rozsvívá se nesličné, vstane slavné; rozsvívá se nemocné, vstane mocné; rozsvívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní.“* (1. Kor. 15:42-44)

„Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel, a z mrtvých vstal, takt' Bůh i ty, kteříž by zesnuli v Ježíšovi, přivede s Ním.“ (1. Tes. 4:14) Kdo učí, že Ježíš již přišel, ať nám řekne, kde jsou ti zesnulí, které On s sebou přivedl. Ten, kdo to tvrdí, upřednostňuje žijící před zesnulými a odporuje tím jasnému výroku Písma svatého: „*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli. Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živi pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí...*“ (1. Tes. 4:15-17a)

Zde je nápadné, že Pán nesestoupí až dolů na zem, nýbrž že zástup přemožitelů, totiž jak ti v Kristu zesnulí, tak i ti v Něm žijící, se ve svém proměněném stavu potkají společně s Pánem ve vzduchu, „...a tak vždycky se Pánem budeme.“ (1. Tes. 4:17b)

V Duchu je Pán, jak to zaslíbil, přítomen s těmi Svými během celé doby milosti. On je přítomen tam, kdekoli se dva nebo tři shromáždí skutečně v Jeho jménu. Ve dni Letnic sestoupil dolů, od té doby přebývá ve věřících (Jan 14:18) „... a nás spolu s Ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši.“ (Ef. 2:6). Ti vpravdě věřící jsou na zemi jen hosté a cizinci a současně již nyní „... spoluměšťané svatých a domácí Boží.“ (Ef. 2:19)

Při Jeho návratu budou všichni, kteří Mu náležejí, ať už jsou zesnulí nebo dosud žijící, skrze oživující sílu vzkříšení proměněni ze smrtelnosti v nesmrtelnost a vzati vzhůru k Němu. To se týká těch, kteří od prvního příchodu Krista Slovo Boží opravdově věřili a prožili to, co jim bylo kázáno, a Ježíš Kristus byl skutečně jejich živou nadějí. Pavel to vyjadřuje takto: „... kteříž milují to slavné přístí (něm. překl. zjevení) Jeho.“ (2. Tim. 4:8b). Během sedmi církevních období (Zjevení 2+3) existovali vždy lidé, kteří uposlechli to, co Duch pravil církvím, a počítali s návratem Pána. Navzájem se zdravili slovem „Maranatha“ a modlili se ze srdce: „Přijď brzy, Pane Ježíši.“ Oni se nemýlili a také nebudou zklamáni. Předěšli nás a musejí pouze čekat, dokud nebude dosažen plný počet. Nyní, úplně na konci, se uskutečňuje úplné ztotožnění Ženicha-Slova s Nevěstou-Slova, takže Duch a Nevěsta říkají to stejné (Zjevení 22:17).

Vyvolení z časového rozpětí Starého zákona byli podle Matouše 27:51-53 vzkříšeni již s Kristem. „A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, proto že Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.“ (Židům 11:39-40). Proto čekají v ráji,

dokud nepřijde hodina dokončení všech, a zúčastní se pak se svatými Nového zákona svatební hostiny. Na to se odvolával náš Pán, když pravil: „*Pravím pak vám, žeť přijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském.*“ (Matouš 8:11)

Uskutečněná touha

„*Nebo stvoření pečlivě jako vyhlídaje, očekává zjevení synů Božích ... A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myš sami v sobě lkáme, zvolení synů očekávající, a tak **vykoupení těla svého.***“ (Řím. 8:19+23)

V 1. Moj. 1:27 čteme: „*I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej...*“ To bylo v duchovním těle. Teprve později obdržel člověk toto pozemské tělesné tělo, jak je napsáno: „*I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země...*“ (1. Moj. 2:7) V tomto tělesném těle člověk padl. Proto se musel Bůh, který sám je Duch, stát člověkem v Synu, aby nás vykoupil a navrátil do božského stavu synovství, do těla duchovního. „*Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna Jeho.*“ (Řím. 8:29)

„*První člověk z země zemský, druhý člověk sám Pán s nebe. Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jakýž ten nebeský, takovíž budou i nebeští. A jakož jsme nesli obraz zemského, takť poneseme obraz nebeského.*“ (1. Kor. 15:47-49)

Cíl, o němž se všichni skutečně věřící snažili, spočíval od počátku v tom, aby měli podíl na prvním vzkříšení, proměně a vytržení.

„*Nebo nadějí spasení jsme. Naděje pak, kteráž se vidí, není naděje.*“ (Řím. 8:24). Dokonalým dílem vykoupení na Golgaté jsme byli navraceni do stavu, který měl člověk před pádem do hříchu; pouze proměna našeho těla nenastala.

Po tom toužil i Pavel a vyjádřil to slovy: „*Abych poznal Jej, a moc vzkříšení Jeho, i společnost utrpení Jeho, připodobňuje se k smrti Jeho, zda bych tak přišel k vzkříšení z mrtvých.*“ (Fil. 3:10-11)

Tak jistě jako je neseno zemské tělo do hrobu, tak jistě bude duchovní tělo vzkříšeno. Právě tak opravdoví věřící, kteří budou při návratu Pána naživu, budou proměněni a obdrží vzkříšené tělo. „*Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni Jemu budeme; nebo viděti Jej budeme tak, jakž jest.*“ (1. Jana 3:2)

Ježíš Kristus, Syn Boží, který byl ukřižován a pohřben, třetího dne v těle vstal z mrtvých. Poté byl čtyřicet dní ve Svém vzkříšeném těle spolu se Svými učedníky. Jedl a pil a poučoval je o království Božím (Luk. 24:36-49; Skutky 1:3). „*I vyvedl je ven až do Betany, a pozdvih rukou Svých, dal jim požehnání. I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe.*“ (Luk. 24:50-51). „...*oblak vzal Jej od očí jejich. A když za Ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podlé nich v rouše bílém, a řekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž zhůru vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jak jste spatřili způsob Jeho jdoucího do nebe.*“ (Skutky 1:9-11)

Jak již bylo zmíněno, návrat Ježíše Krista nebude žádnou zbožnou fantazií, nýbrž velkou událostí, provázenou viditelnými znameními. Hořkou realitou se potom stane také to, co je psáno u Luk. 17:34-36: „*V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn. Dvě budou mleti spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštěna. Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštěn.*“

Velící zvolání

Podle 1. Tes. 4,16 se při návratu Pána stanou tři věci: ozve se jeho *zvuk ponoukající*, zazní *hlas archanděla* a rozezvučí se *trouba Boží*. To se stane, když Pán sestoupí s nebe, aby ty Své vzal vzhůru. Setkání Nevěsty a Ženicha se nebude konat na zemi, nýbrž ve vzduchu – *povětrí* (1. Tes. 4:17).

U Jana 11 se můžeme dočíst, co způsobilo Jeho *velící zvolání* během Jeho služby na zemi: „*A to pověděv, zavolal hlasem velikým: Lazare, pojď ven. I vyšel ten, kterýž byl umřel.*“ (verš 43-44)

Když Pán Ježíš na kříži vydal svůj poslední výkřik, „... *aj, opona chrámová roztrhla se ... země se trásla, a skále se pukalo, a hrobové se otvírali, a mnohá těla zesnulých svatých vstala...*“ (Matouš 27:50-52)

U Jana 5:25 On řekl: „*Amen, amen pravím vám: přijde hodina, a nyníť jest, když mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou.*“

Nařizující Slovo našeho Pána je všemohoucí Slovo. Co On vysloví, to se stane, co přikáže, to tu stojí. Jeho Slovo se nikdy nevrátí prázdné, vždycky zmůže to, k čemu je On poslal. On nese vesmír svým všemohoucím Slovem (Židům 1:3). Řecké slovo (ΧΕΛΕΥΣΜΑΤΙ), které je přeloženo v 1. Tes. 4:16 jako *zvuk ponoukající*, odpovídá rozkazu, jaký je dáván kupříkladu u vojska.

Toto velící zvolání zazní, až Pán sestoupí s nebe. Je to překládáno také jako *přikazující zvolání*. Tímto velícím zvoláním Pána budou v Kristu zesnutí probuzeni; poté následuje proměna živých. Tak bude majestátně zjevena suverenita (svrchovanost) a autorita Pána všech pánů, který má moc nad životem i smrtí.

V Židům 12:26 je mocné svědectví se zřetelem na všemohoucnost Jeho vysloveného slova: „*Jeho hlas tehdy byl zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještěť Já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem.*“

U Matouše 25 čteme o půlnočním křiku, který zazní **před** návratem Ženicha: „*Aj, Ženich jde, vyjděte proti Němu.*“ Přitom se jedná o mocné volání na **zemi**, jímž duchovno spící budou vyburcováni a upozorněni na návrat Pána. Tímto křikem budou probuzeny jak moudré, tak i bláznivé panny. „*Tedy vstaly všechny ty panny, a ozdobily lampy své.*“ (Matouš 25:7) Bláznivým se však nedostávalo oleje, takže na svatební hostinu nemohly vejít.

Porovnáme-li řecké slovo „*křik*“ (χρῆσις) z Matouše 25:6 s „*přikazujícím zvoláním*“ (χελουσματι) z 1. Tes. 4:16, pak lze snadno zjistit, že se při tom jedná o dva úplně rozdílné pojmy. Zatímco jeden vyjadřuje naléhavost časového poselství, které zaznívá mezi věřícími na zemi, druhý je rozkazujícím zvoláním Pána sestupujícího s nebe dolů.

Volání podle Matouše 25 zaznívá nyní. Je to poslední poselství, jímž jsou věřící burcováni před příchodem Krista a shromažďování kolem Slova života, živé manny. Poselství Boží je Slovo hodiny, v němž jsou obsažena všechna zaslíbení pro tento čas. Jen ten, kdo skutečně věří podle Slova a staví se tím úplně na stranu Boží, zažije dokončení.

V souvislosti s poslem, který byl poslán před prvním příchodem Krista, je napsáno: „*Hlas volajícího ... Hlas řkoucího ...*“ (Iz. 40:3-6) Každý čtenář Bible ví, že toto prorocké Slovo našlo své splnění ve službě Jana Křtitele. On sám to dosvědčil: „*Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.*“ (Jan 1:23)

Nyní, tak krátce před návratem Ježíše Krista, zaznívá poselství zjeveného Slova, které bylo svěřeno poslednímu andělu církve – církve laodicenské (Zjevení 3:14-22). Volání zaznívá a ti, kteří je slyší, se zdvihají ze spánku a čistí své lampy. Moudré panny naplňují také své džbánky olejem. Ony mají obojí: Slovo i Ducha. Poznávají, že Bůh přivádí Svě dílo k závěru, naslouchají aktuálnímu poselství, prorockému Slovu pro tento čas, a nechají se připravit na tento slavný den.

Jan Křtitel přišel jako předchůdce před prvním příchodem Pána. Privil: „*Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest.*“ (Jan 3:29). Právě tak musí být nyní Nevěstě srozumitelně přiblížen hlas Ženicha, totiž Slovo, se všemi zaslíbeními. Tak jako před prvním příchodem Krista existovalo prorocké poselství, tak zaznívá i nyní, před druhým příchodem Krista, prorocké poselství. To je to volání, jež nyní zaznívá – zaslíbené Slovo této hodiny, poselství pro tento čas, skrze které byla zjevena všechna tajemství skrytá ve Slově.

Vyvolání, vyburcování a příprava musí nastat před příchodem Pána. Apoštolu Janovi byla Nevěsta ukázána a ten napsal: „*Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova, a manželka Jeho připravila se.*“ (Zjevení 19:7)

Hlas archanděla

Zmínka o hlasu archanděla v 1. Tes. 4:16 má rovněž zcela zvláštní význam. „*Zdaliž všichni (andělé) nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jež mají dědičně obdržeti spasení?*“, tak je to psáno u Židům 1:14. Při vytržení vezme Vykupitel ty vykoupené vzhůru a satan se všemi těmi, kteří ho poslouchali, bude svržen dolů. Stane se to, co apoštol Jan viděl v přehledu. „*I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi. I svržen jest drak ten veliký, had starý, kterýž slově ďábel a satanáš, svodící všecken okršlek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.*“ (Zjevení 12:7-9)

Náš Vykupitel se již jednou provždy se satanem vypořádal a zvítězil nad ním i nad jeho zástupem. „*A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj.*“ (Kol. 2:15) Právě tak On přemohl smrt a peklo (1. Kor. 15:54-57), tím, že vedl zajaté vězně (Ef. 4:8) a třetího dne vstal vítězně z mrtvých. „*Neboj se. Já jsem ten první i poslední, A živý, ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.*“ (Zjevení 1:17-18)

A přece ten starý protivník ještě vystupuje proti věřícím a obžalovává je u Boha. Proto Kristus, Prostředník Nového zákona, jako Velekněz zůstává naším Přímluvcem, dokud nebude Církev dokončena. Avšak od toho okamžiku, kdy počet vykoupených bude naplněn a ona se objeví před Bohem „bez poskvrny“ a „bez vrásky“, nebude již satan moci proti

vyvoleným Božím nic dokázat. Potom bude společně se svým doprovodem a se vši mocí svržen dolů.

Jak jsme ve Zjevení 12:7-9 viděli, bude to úkol archanděla **Michala**, aby pozdvihl svůj hlas a poraženého nepřítele vykázal do jeho mezí. On to rovněž byl, kdo se s ním utkal kvůli mrtvému tělu Mojžíše (Juda 9). Právě tak to bude on, kdo se v určený čas zastane lidu izraelského, jak je psáno: „*Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého...*“ (Dan. 12:1) Nepřekvapilo by nás, kdyby to byl on, kdo potom satana před zřízením Tisíciletého království sváže a uvrhne do podsvětí (Zjevení 20:1-3). Učení, že by archanděl Michal byl Kristus, je absurdní. Pravdou je, že Jahweh Starého zákona je Ježíš Nového zákona, tentýž Pán, včera, dnes i na věky. Michal nebo Gabriel jsou také v Novém zákoně tím, čím byli ve Starém zákoně.

Další střetnutí mezi Vítězem z Golgaty a poraženými nepřátelskými mocnostmi, které dosud panují ve vzdušné oblasti (Ef. 6:10-12), již nebude. „*Již dále očekávaje, až by položeni byli nepřátelé Jeho za podnož noh Jeho.*“ (Židům 10:13). Ženich se bude při Svém návratu věnovat výhradně jen Svě nevěstě a nebude se ničím jiným zabývat.

Jde-li o oznamování a vysvětlování záležitostí spasitelného významu, je častěji zmiňován anděl Gabriel (Dan. 8:16; Dan. 9:21). On oznámil Zachariáši narození Jana Křtitele (Luk. 1:19) a Marii narození našeho Pána a Spasitele (Luk. 1:26). Pro boj a bitvu je ale oprávněn Michal, jeden z nejvyšších andělských knížat.

V Matouši 22 nacházíme popis svatebního sálu, který se naplňoval hosty. „*Tehdy všed král, aby pohleděl na hodovníky, uzřel tam člověka neoděného rouchem svatebním. I řekl jemu: Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svatebního? A on oněměl. Tedy řekl král služebníkům: Svižte nohy jeho i ruce, vezměte ho, a uvrztež jej do temností těch zevnitřních.*“ (verš 11-13). Mnozí se zarážejí nad oslovením „příteli“, avšak Ježíš tak označil i Svého zrádce Jidáše, do něhož satan vešel: „*Příteli, nač jsi přišel?*“ (Matouš 26:50). Satan se může zjevit bíle oděný jako anděl světla (2. Kor. 11, 14), ale nikdy nebude mít svatební roucho. Jenom Nevěsta je oděna zářivě bílým svatebním rouchem „*spravedlivých skutků*“, „*spravedlnosti*“ svatých (Zjevení 19:8).

O zástupu přemožitelů je řečeno: „*Ale oni svítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duši svých až do smrti.*“ (Zjevení 12:11) Skutečné následování pravdivých dětí Božích nás

přivádí do stop Ježíše Krista, našeho Vykupitele, přičemž se doslovně naplňuje Slovo: „*Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá. Nebo buď že jsme živi, Pánu živi jsme; buď že mřeme, Pánu mřeme.*“ (Řím. 14:7-8) Pavel a všichni s Kristem zesnuli mohli říci: „*Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus.*“ (Gal. 2:20). Nestačí, aby o tom bylo jen kázáno a mluveno – v životě těch, kteří chtějí vejít do slávy se to musí stát realitou.

Pozoun

Pozoun, který podle 1. Tes. 4:16 zazní při příchodu Pána, je označován jako *trouba Boží* (dle něm. Mengeho překl. *pozoun Boží*). Ve Starém zákoně bylo obvyklé, že při zvláštních příležitostech troubili na pozoun. Když Pán sestoupil na horu Sinai, viděl lid ohnivé blesky a slyšel hromobití, jakož i mocný zvuk pozounů (2. Moj. 20:18). Milostivé léto, také známé jako *rok jásání*, bylo zahájeno v den smíření pozouny (3. Moj. 25:8-12).

Vždy, je-li v Písmu svatém řeč o pozounech, byly v dohledu výjimečné události. Ve spojení s návratem Ježíše Krista mluví Písmo o „*pozounu Božím*“, protože potom ukončí Pán Svůj velký vykupitelský plán se Svými vyvolenými. Víme, že Pán se vrátí tak, jak na nebe vystoupil. K tomu je v Žalmu 47:6 prorocké slovo: „*Vstoupil Bůh s troubením, Hospodin s zvukem trouby.*“ Zazní-li Boží pozoun, budou tím zavoláni vyvolení k velké slavnosti v nádheře.

Pavel popisuje, jak a kdy se bude ta velká událost konat: „... *v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí...*“ (1. Kor. 15:52)

Ježíš Kristus přijde opět s prikazujícím zvoláním, provázeným hlasem archanděla a pozounem Božím, aby vykoupené, ať již zesnuli nebo ještě žijí, vzal vzhůru dříve, než nastanou soudy, tedy před velkým soužením. Touto největší dějinně-spásnou událostí – „*vytržením Církve-Nevěsty*“ – bude ukončen čas milosti pro národy (pohanské). Poté se Bůh opět obrátí ke Svému národu Izraeli (Řím. 11:25-27). V této souvislosti mluví prorok Izaiáš rovněž o velkém pozounu, na nějž bude potom troubeno (Izaiáš 27:13).

Návrat Pána proběhne jako blesk, tedy náhle, v okamžiku. Kdo v tomto okamžiku bude skutečně hotov, bude proměněn a vzat vzhůru do slávy. Jako Enoch, sedmý po Adamovi, byl vytržen a nebyl už na zemi k nalezení, tak na konci sedmého církevního věku budou ti, kteří náležejí k Nevěště, vzati vzhůru a nebudou již na zemi k nalezení.

Podmínka

Předpoklad k tomu, aby byl tento nejvyšší cíl dosažen, je nám zřetelně jmenován: „**Jestliže** pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, v vás přebývá, tedy ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživi i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.“ (Řím. 8:11) Zde není řeč o pomazání Duchem, které mají možná milióny lidí – zde se jedná o „vnitřní přebývání“. Slovo „**jestliže**“ má velký význam. **Jestliže** Duch, a tím ta síla, v nás **prebývá**, tedy v nás zůstává, stane se to – v opačném případě ne. Podle slov našeho Pána bude přece právě před Jeho návratem existovat mnoho falešných kristů, tzn. pomazaných, kteří budou činit velká znamení a divy, vykonávat „pomazanou“ službu, ale ve svých základních učeních mají stejné kořeny jako falešný prorok (Matouš 24).

Biblická víra je vždycky zakotvena v příslušných zaslíbeních, která nám byla dána ve Slově. „*Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v Němť jsou: Jest, a v Něm jest: Amen, k slávě Bohu skrze nás.*“ (2. Kor. 1:20) Skutečná biblická víra pochází jediné ze zvěstování podle Písma. „*Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze Slovo Boží.*“ (Řím. 10:17) Tak je tomu se záchranou, uzdravením a všemi ostatními zaslíbeními, a tak je to také s vírou ke vzetí. Přichází z poselství zjeveného Slova pro určený čas, čímž je vypůsobeno očekávání a naděje. „*A nadějeť nezahanbuje; nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám.*“ (Řím. 5:5) „*Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.*“ (Židům 11:1)

Slovo a Duch působí ve věřících společně, Duch zaslíbení přichází na ty, kteří přijali Slovo zaslíbení. Duch v nás musí **prebývat** jako Utěšitel; pomazání nestačí. Jako přišel Duch na Krista, toho Prvorozeného (Matouš 3:16), zůstal na Něm a tím získal nárok na pozemské tělo, tak se to děje i u všech, kteří mají právo prvorozeného: přijímají Ducha jako dar prvotiny (Řím. 8:23) k oslavení, na něž Pavel tak často poukazoval. „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujeme, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.*“ (2. Kor. 3:18)

Kdo by chtěl zažít proměnu smrtelného těla, musí v sobě nést božskou sílu nesmrtelnosti – musí přijmout věčný život skrze skutečné znovuzrození a být zapečetěn Duchem svatým. „*V kterémž i vy naději máte, slyševe Slovo pravdy, totiž evangelium spasení svého, skrze kteréž také, uvěřivše, znamenání jste Duchem zaslíbení svatým, kterýž jest závdavek*

dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy Jeho.“ (Ef. 1:13-14)

Proměna nenastane z vnějšku dovnitř, nýbrž z vnitřku ven. Nejdříve musí nastat obnovení duše, aby v ní mohl Duch Boží přebývat, než na samý závěr i naše smrtelná těla budou oživena skrze Jeho Ducha **přebývajícího v nás**. Duch svatý je Boží síla, skrze niž se to skutečně stane.

Existuje obrovský rozdíl mezi pomazáním Duchem, které mají mnozí, a zapečetěním Duchem, které obdrží jenom ti, kteří skutečně prožijí proměnu těla. Na Abrahamovi vidíme, že to souvisí s vyvolením. Otec víry byl vyvolen a přijal zaslíbení. On **věřil a poslouchal** Boha. To mu bylo počítáno za spravedlnost. Potom mu dal Bůh pečeť jeho spravedlnosti z víry, totiž obřízku (Řím. 4).

Zapečetění Duchem mohou zažít jen ti, kteří byli vyvoláni jako Abraham. Oni přijímají obřezání srdce a přijímají do sebe božskou substanci, totiž Slovo zaslíbení pro tento čas. Tím jsou ospravedlněni. Izák, zaslíbený syn Abrahama, byl sám uskutečněným zaslíbením a dědicem všeho majetku otce víry. Pavel píše, odvolává se na opravdové věřící: *„Myť jsme tedy, ó bratři, tak jako Izák, **synové zaslíbení**.“* (Gal. 4:28) *„To jest, ne ti, kteříž jsou synové těla, jsou synové Boží, ale kteříž jsou **synové zaslíbení**, ti se počítají za símě.“* (Řím. 9:8) Slovo zaslíbení (Řím. 9:6) a Ducha zaslíbení (Skutky 2:33) přijímají děti zaslíbení. Je to Duch synovství, který nás ustanovuje za děti Boží a tím za dědice Boží a spoludědice Kristovy (Řím. 8:15-17).

Na základě Svého předvedení mohl Bůh ty, kteří by uvěřili, předurčit za Své syny k věčnému životu (Ef. 1:5). Oni mají být připodobněni k obrazu Jeho Syna (Řím. 8:28-30).

Mnozí věřící prožívají pomazání Duchem, mohou se chlubit velkými věcmi, přesto ale jdou vlastními cestami a nenechají se uvést do souladu se Slovem. Takoví lidé jsou bláhoví, zůstávají u navykých tradic a míjejí zaslíbení, která byla Církvi dána pro tento časový úsek. Tím ale sami vydávají svědectví, že nemohou mít účast na závěrečném působení Božím. S Bohem může putovat jen ten, kdo z celého srdce věří slovům Písma a poznává zaslíbení týkající se současnosti. Bohulibý život je možný jen tam, kde je skrze Ducha a Slovo úplná shoda s Ním.

Pavel, který mluví o zjevení se synů Božích, zřetelně zdůrazňuje, o co se jedná, a píše: *„Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové*

Boží.“ (Řím. 8:14) Ježíš řekl, že Duch pravdy nás povede do veškeré pravdy a bude nám zvěstovat to budoucí (Jan 16:13). Pro ty, kteří Ducha svatého skutečně přijali a uvěřili Slovu, platí napomenutí: „*A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmž znamenání jste ke dni vykoupení.*“ (Ef. 4:30) Jen oni jsou ti, kteří skutečně slyší, co Duch praví Církvím, a jen zástup přemožitelů se zúčastní svatební hostiny. Tito dokonalí spravedliví se připojí k nebeskému chvalozpěvu: „*Halelujah. Kralovalť Pán Bůh nás všemohoucí. Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť přišla svadba Beránkova, a manželka Jeho připravila se. A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedňování svatých. I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeri svadby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.*“ (Zjevení 19:6b-9)

Časový plán

Jakmile bude ďábel, ten starý drak, svržen s nebe, je řečeno: „*Protož veselte se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, kteříž přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.*“ (Zjevení 12:12) Zřejmě se zde jedná o krátký časový úsek mezi vytržením a počátkem Tisíciletého království. Během této doby vylije satan prostřednictvím antikrista svůj vztek na zemi. Potom otevřeně vystoupí ve svém zástupci, v tom bezzákoném, a ukáže, kým skutečně je (2. Tes. 2:7-8). Poté, co se mu nepodařilo pohltit zástup přemožitelů, který dospěje „...*v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova*“ (Ef. 4:13), a proto je ve Zjevení 12 označen jako „mužský syn“, vrhne se ďábel na pozůstalou Církev. Ona je tou ženou, z níž se zrodí ten syn, „...*kterýž měl spravovati všecky národy prutem železným.*“ (Zjevení 12:5) Toto slovo se nevztahuje jen na Krista, nýbrž je jedno ze sedmi zaslíbení, jež bylo dáno přemožitelům: „*Kdož by pak vítězil, a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany. I budeť je spravovati prutem železným...*“ (Zjevení 2:26-27)

V biblické symbolické řeči byl „ženou“ označen nejprve Izrael ve Starém zákoně a potom Církev. Ve Zjevení se mluví o dvou zcela rozdílných církvích, totiž o Církvi Kristové a církvi antikristově. Ilustraci právě Církve nacházíme ve Zjevení 12, zatímco antikristova církev je popsána v kap. 17.

Ve Zjevení 12 viděl Jan ženu, která byla oděna sluncem. To znamená, že Ježíš Kristus, Slunce spravedlnosti, ozařuje Církev. Pod jejíma nohama

byl měsíc – tím je míněn časový úsek Starého zákona s prorockým Slovem jako základem, na němž ona stojí. Tak jako měsíc odráží světlo slunce, tak je ozařován Starý zákon východem slunce spravedlnosti a naplněním proroctví v Novém zákoně a odráží toto světlo. Koruna z dvanácti hvězd, kterou žena má, je symbolem toho, že novozákonní Církev je korunována učením dvanácti apoštolů (Skutky 2:42).

Ve všech časových obdobích existovali povolání a vyvolení. Zástup přemožitelů sestává z vyvolených, pozůstalá Církev z povolaných. I oni jsou čistí a svatí, a jsou proto v podobenství našeho Pána rovněž představeni jako panny, ovšem jako bláznivé, v protikladu k moudrým pannám, které vejdou na svatební hostinu (Matouš 25).

Pozůstalá Církev nejprve unikne útoku satana a bude, jako tehdy Izrael, živena nadpřirozeným způsobem na poušti: „*A žena utekla na poušť, kdež měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili za dnů tisíc dvě stě a šedesát ... Ale dána jsou té ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváře hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a časů, a do půl času.*“ (Zjevení 12:6+14) Dokonce i přesný časový úsek opatrování a vyživování je nám sdělen, totiž tři a půl roku.

Hned nato vidíme třetí skupinu, na níž se satan oboří: „*I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostrhávají příkázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista.*“ (Zjevení 12:17) U ostatních, kteří tu jsou jmenováni, se beze vší pochybnosti jedná o těch 144 000 Izraelitů. Jsou ze stejného semene, mají pouze jiné postavení. Ve Zjevení 14 je o nich psáno: „*Totoť jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou.*“ (Zjevení 14:4) To znamená, že nikdy nebudou náležet k nějaké křesťanské církvi příp. sboru. Vždyť vyvolání 144 000 se bude konat teprve po vytržení Církve-Nevěsty skrze službu dvou svědků. Oni uvěří a před nastávajícím hněvem soudů budou zapečetěni (Zjevení 7:1-8).

Prorok Daniel obdržel výklad o časovém plánu Božím s Izraelem. Kdo tomuto rozvržení správně rozumí, může správně zařadit průběh událostí mezi vytržením a zřízením Tisíciletého království. V Dan. 9:24-27 je řeč o sedmdesáti týdnech (podle kral. překladu „téhodny“ – 1 téhoden = 7 let), u nichž – prorocky viděno – se jedná o sedmdesát týdnů let (tzn. 70x7 let) a ne o týdnů dní. Jak jednoznačně vyplývá z verše 24, týkají se lidu Danielova, tedy Izraele, a svatého města, Jeruzaléma.

Jsou tam jmenována tři časová rozpětí: sedm téhodnů – šedesát dva téhodnů – jeden téhoden. Nejdůležitější je skutečnost, že „Pomazaný“, tedy Kristus-Mesiáš, **na konci** dvašedesátého téhodne, kterým již sedm téhodnů předcházelo, byl usmrčen (verš 26). Ve verši 27 čteme: „**Utvdí** (ten kníže, antikrist) **však smlouvu mnohým v *téhodni posledním, u prostřed* pak toho téhodne učiní konce oběti zápalné i oběti suché; a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplennění hubící, na poplenné vylito bude zpuštění.**“ (dle něm. Mengeho překl.: „*A uzavře (ten kníže) pevnou smlouvu s národem na jeden týden let a v polovině týdne zastaví oběti zápalné i oběti suché a na jejich místě bude postaveno odporné pustošení (nastane hrůza a děs pustošení)*“) a to tak dlouho, dokud pevně ustanovené zničení nebude vylito na zpustošení (zpustošitele).“

Od okamžiku, kdy byl dán rozkaz, aby byl Jeruzalém opět zbudován (r. 445 př. Kr.), až ke smrti Pomazaného, Mesiáše, uplynulo přesně 483 let, totiž 69 krát 7 let. Jakmile čas milosti pro národy uplyne a nastane vytržení Církve-Nevěsty, začne pro Izrael poslední téhoden. Z toho připadá první polovina na službu dvou svědků, druhá na čas velkého soužení.

Podle Zjevení 11 budou tito proroci tři a půl roku vykonávat svou službu, čímž bude, jak je ve Zjevení 7:3-8 oznámeno, vyvoláno a zapečetěno těch 144 000 z dvanácti kmenů Izraele. Ve verši 3 je řečeno: „*Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme služebníkům Boha svého na čelích jejich.*“ To znamená, že tři a půl roku trvající doba soužení Božích soudů hněvu může začít teprve tehdy, až bude ukončeno zapečetění 144 000. V té době se naplní proroctví proroka Zachariáše, že Duch milosti a modliteb bude vylit na Izraele: „... *i obrátí zřetel ke Mně, kteréhož jsou bodli, a kvíliti budou nad Ním...*“ (Zach. 12:10-11)

Židé svého Mesiáše při Jeho prvním příchodu ani nepoznali ani nepřijali (Jan 1:11). Jako se Josef ve Starém zákoně nechal poznat svým bratřím teprve při druhém setkání (Skutky 7:13), tak i Židé poznají svého Mesiáše, až k nim přijde podruhé. Josef si vzal nevěstu z pohanů a oženil se s ní. Zanechal ji v paláci a dal se svým bratřím poznat, aniž by byl někdo u toho přítomen. „*Kažte všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými.*“ (1. Moj. 45:1)

Právě tak Kristus zanechá Svou Nevěstu z národů v nebeských palácích po jejím vzetí vzhůru na svatební hostinu Beránkovu a nechá se zcela sám, bez jakéhokoli doprovodu, poznat Svým bratřím, jakmile budou v plném

počtu a zapečetění. **To je Jeho první příchod PO Jeho návratu a vytržení.** Jan Ho viděl v této souvislosti jako Beránka s těmi 144 000 na hoře Sión (Zjevení 14). Hora Sión je centrální bod, z něhož bude působení Boží známo v celém světě. „*A zkazí na hoře této zastření, kteréž zastírá všechny lidi, a přikrytí, jímž přikrytí jsou všickni národové.*“ (Izaiáš 25:7)

V tom okamžiku Izrael pozná, že Smlouva Boží s nimi zůstala právoplatnou. Při vydání Zákona sestoupil Bůh Pán v podobě anděla viditelně na horu Sinai. Proto je ON, jedná-li se o Smlouvu, označován jako „Anděl smlouvy“ (Mal. 3:1). Na to se odvolává Štěpán ve Skutcích 7:38, když říká o Mojžíšovi: „*Onť jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andělem, kterýž mluvil k němu na hoře Sinai, i s otci našimi...*“

Poté, co se Pán nechá Svým bratřím poznat, vznese podle Zjevení 10 jako původní vlastník Svůj právoplatný nárok na zemi i moře. **To je Jeho druhý příchod po Jeho návratu pro Církev-Nevěstu.** „*I viděl jsem jiného Anděla silného, sstupujícího s nebe, oděného oblakem, a duha na hlavě Jeho byla, a tvář Jeho jako slunce, a nohy Jeho jako sloupové ohniví.*“ (Zjevení 10:1) Duha je v Písmu svatém znamením Smlouvy (1. Moj. 9). V této kapitole je sedmkrát řeč o Smlouvě a pětkrát o duze jako o znamení Smlouvy.

Prorok Ezechiel viděl Pána na trůnu. Podává o tom zprávu: „... *a blesk vůkol Něho. Na pohledění jako duha, kteráž bývá na oblace v čas deště, takový na pohledění byl blesk vůkol.*“ (Ezech. 1:27b-28) Tentýž popis nalézáme znovu ve Zjevení 4:2-3: „... *a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu Jeden seděl. A ten, kterýž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.*“ Ta duha má zdůraznit, že nová Smlouva je právoplatná i pro Izrael. „*A tatoť bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich.*“ (Řím. 11:27, Židům 8:6-13)

„*A v ruce Své měl knížku otevřenou.*“ (Zjevení 10:2) Toto znamená, že v okamžiku tohoto **příchodu** je zapečetěná Kniha již otevřena. Nyní On postavil Svou pravou nohu na moře, levou na zemi, a potom „*volal hlasem velikým, jako by lev řval.*“ Zde vidíme proměnu Beránka, který poukazuje na vykopení, ve Lva, který představuje Krále.

Pro 144 000 zapečetěných je On nejprve Beránkem – jejich Vykupitelem: „*Tiť jsou, kteříž následují Beránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni z lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi.*“ (Zjevení 14:4) Ve stejné souvislosti praví

prorok Ozeáš: „*I půjdou za Hospodinem řvoucím jako lev; on zajisté řváti bude, tak že s strachem přiběhnou synové od moře.*“ (kap. 11:10) Podobně zní slova proroka Amose: „*Hospodin řváti bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas Svůj.*“ (1:2) „*A Hospodin řváti bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas Svůj, tak že se třásti budou nebesa i země; nebo Hospodin jest útočiště lidu Svého, a síla synů Izraelských.*“ (Joel 3:16)

Ve Zjevení 5 je rovněž označován jako Lev: „*Aj, svítězilť Lev, ten kterýž jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu, a zrušil sedm pečeti jejích.*“ (verš 5) Když Jakob žehnal svého syna Judu, vyslovil skrze Ducha prorocká slova: „*Lviče Juda ... Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové.*“ (1. Moj. 49:9-10)

„*A když dokonal volání, mluvilo sedm hromů hlasy své.*“ (Zjevení 10:3) Mluvení Boží zní jako zvuk hromu. „*Poslouchejte pilně hřmotného hlasu Jeho ... Bůh silný hřtímá hlasem Svým předivně*“ (Job 37:1-4) „*Tedy přišel hlas s nebe ... Ten pak zástup, kterýž tu stál a slyšel, pravil: Zahřmělo.*“ (Jan 12:28-29) To, co mluvilo sedm hromů, bylo zapečetěno a nebylo napsáno. Tudíž o tom nemůže být kázáno, protože to není součást psaného Slova Božího. Vztahuje se to na závěrečné, tajuplné působení našeho Boha v daném okamžiku. Při té příležitosti pozvedne tento mocný Anděl Svou pravou ruku k nebi „*...a přísáhl skrze Živého na věky věků, kterýž stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude.*“ (Zjevení 10:6)

Stejnou událost viděl již předem prorok Daniel v kap. 12. Tázal se, jak dlouho to bude ještě trvat, než nastane konec těchto podivuhodných věcí. Odpověď je jednoznačná: „*I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přísáhl skrze Živého na věky, že po uloženém času, a uložených časích, i půl času...*“ (verš 7) Na základě tohoto biblického místa to bude od okamžiku přísahy přesně ještě tři a půl roku až do konce tohoto světového systému a tudíž k začátku Tisíciletého království.

Shrňme ještě jednou: oba proroci konají svou službu tři a půl roku. Během tohoto času se jich nemůže nikdo dotknout, neboť mají absolutní a božskou plnou moc: „*...oheň vyjde z úst jejich, a sžije nepřátely jejich.*“ (Zjevení 11:5-6) Popis jejich služby nám připomíná dva proroky Mojžíše a Eliáše. Domněnka, že Enoch je jedním z těch svědků, se neshoduje s pravdou. Enoch jako sedmý po Adamovi byl obrazem na žijící na konci

tohoto sedmého věku, kteří budou proměněni a vzati vzhůru, aniž by okusili smrti. Mojžíš a Eliáš to byli, kteří přišli na horu Proměnění (Matouš 17). O obou je také učiněna zmínka v posledních třech verších Starého zákona (Mal. 4:5-6).

Výsledkem jejich kázání bude, že na konci jejich služby bude na hoře Sión shromážděno 144 000 Židů. K nim sestoupí Pán a zjeví se jako Mesiáš, Beránek Boží. Ve stejné době, kdy si Izraelité uvědomí novozákonní uzavření Smlouvy, poznají, kdo je antikrist, který potom zruší svou sedmiletou smlouvu uzavřenou s Izraelem a jeho sousedy (Dan. 9:27). Tím nastane velká doba útrap a pronásledování. „... a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce ... dáno jí i bojovati s svatými, a přemáhati je...“ (Zjevení 13:5-7) Prorok Daniel prorokoval o svatých Nejvyššího: „...vydání budou v ruku jeho, až do času a časů, i do částky časů.“ (kap. 7:25) Může to být ještě zřetelněji napsané?

Během tohoto strašného pronásledování musí 144 000 zapečetěných zemřít mučednickou smrtí. Nejdříve budou usmrceni oba svědkové, když ukončí své svědectví (Zjevení 11:7), a poté ti ostatní, jak to bylo předpověděno v 5. pečeti. Vzhledem k tomu je ve Zjevení 14:12 napsáno: „*Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy.*“ Přesně pak se také naplní Slovo: „*I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi.*“ (Zjevení 14:13)

Náš Pán ohlásil rozptýlení izraelského národa mezi pohanské národy a jejich navrácení domů do země zaslíbení a v té souvislosti řekl: „*Jeruzalém tlačen bude od pohanů, dokudž se nenaplní časové pohanů.*“ (Luk. 21:24)

V 5. pečeti (Zjevení 6:9-11) je řeč o duších pod obětním oltářem, které byly zavražděny kvůli Slovu Božímu a svědectví. Budiž podotknuto: tito mučedníci svědectví Ježíšovo dosud neměli. Oni zůstali věrni Slovu Božímu, aniž by byli poznali Ježíše, toho Mesiáše. Jedná se přitom o všechny Židy, kteří byli zavražděni jen proto, že byli Židé. To, že neprožili vykoupení, vyplývá z jejich volání po pomstě. Vykoupení se modlí: „*Otče, odpusť jim, neboť oni nevědí, co činí.*“ – „*I volali hlasem velikým, řkouce: Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš, a nemstíš krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi? Tedy dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a řečeno jim, aby odpočívali ještě za malý čas, až by se naplnil počet*

spoluslužebníků jejich a bratří jejich, kteříž zmordováni býti mají, jako i oni.“

Slovo „služebníci“ nezapadá do rámce novozákonní Církve, neboť ona sestává ze synů a dcer Božích. V biblickém proroctví jsou Izraelité označováni jako „služebníci“ a „služebnice“. Bez pochyb je těmi „spoluslužebníky“ míněno těch 144 000, kteří uvěří skrze službu dvou svědků a v době soužení, trvajícím tři a půl roku, budou antikristem pronásledováni a zavražděni.

Odplata

„A hned po soužení těch dnů slunce se zatmí, a měsíc nedá světla svého,“ (Matouš 24:29a, Izaiáš 13:10, Joel 2:2-5, Zjevení 6:12-17), „a měsíc nedá světla svého, a hvězdy budou padat s nebe, a moci nebeské budou se pohybovati. Tehdážť se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdyť budou kvůli všem pokolením země, a uzříť Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou.“ (Matouš 24:29b-30)

„I budouť znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužení národů, nevědoucích se kam dít, když zvuk vydá moře a vlnobití, tak že zmrtnějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všecken svět. Nebo moci nebeské pohybovati se budou. A tehdyť uzří Syna člověka, an se bére v oblaci s mocí a slávou velikou.“ (Luk. 21:25-27)

„Aj, bére se s oblaky, a uzříť Jej všeliké oko, i ti, kteříž Ho bodli; a budou plakati pro Něj všechna pokolení země, jistě, Amen.“ (Zjevení 1:7)

Viděli jsme, že Pán po návratu pro Církev-Nevěstu přijde k těm 144 000 nejprve jako Beránek a potom jako Anděl Smlouvy. Na konci velkého soužení **přijde** Kristus, aby zničil antikrista, který je označován také jako „bezzákonný“. Z výkladů apoštola Pavla vyplývá, že antikrist bude moci svou moc plně projevit teprve tehdy, „...až by ten, kterýž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen...“ – totiž Duch svatý, který působí v pravé Církvě-Nevěstě. To se stane, až Církev-Nevěsta bude vzata vzhůru: *„A tehdážť zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst Svých, a zkazí zjevením jasně přítomnosti Své...“ (2. Tes. 2:8) „Bíti zajisté bude zemi holí úst Svých, a duchem rtů Svých zabije bezbožného.“ (Izaiáš 11:4b)*

Podle Zjevení 19:11-16 **přijde** Pán na bílém koni. Je označován jako „Věrný a Pravdivý“, spravedlivě soudí a bojuje a Jeho jméno zní „Slovo Boží“. *„A z úst Jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil národy. Nebo On bude je spravovati prutem železným; onť i přes vína hněvu a prchlivosti*

Boha všemohoucího tlačití bude.“ (verš 15) Podobný popis najdeme ve Zjevení 14:17-20: „I spustil anděl srp svůj na zem, a sebral vinici země, a vmetal do jezera velikého hněvu Božího.“ (verš 19)

O tomto zúčtování existuje mnoho míst v Bibli:

„Nebo oblékl spravedlnost jako pancíř, a lebka spasení na hlavě Jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a oděl se horlivostí jako pláštěm, aby podle skutků, aby podle nich odplácel prchlivostí protivníkům Svým, odměnu nepřátelům Svým ...“ (Izaiáš 59:17-18)

Tak praví Pán: *„Den zajisté pomsty v srdci Mém, a léto, v němž mají vykoupení býti Moji, přišlo... I pošlapal jsem národy v hněve Svém, a opojil jsem je prchlivostí Svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich.“ (Izaiáš 63:4+6)*

„Aj, jméno Hospodinovo přichází z daleka, jehožto hněv hořící a těžká pomsta; rtové jeho naplněni jsou prchlivostí, a jazyk jeho jako oheň sžítající... Když dá slyšeti Hospodin hlas důstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku Svou s hněvem prchlivostí a plamenem ohně sžítajícího, an vše rozráží i přívalem i kamenným krupobitím.“ (Izaiáš 30:27+30)

„Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvěře své za sebou; schovej se na maličkou chvílku, dokudž nepřejde hněv.“ (Izaiáš 26:20)

„Velmi se rozstoupí země, velice se rozpadne země, náramně pohybovati se bude země. Motaje, motati se bude země jako opilý, a přenesena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více. I stane se v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále zemské na zemi. Kteřížto shromážděni budou, tak jako shromažďováni bývají vězňové do žaláře, a zavřeni budou u vězení; po mnohých, pravím dnech (po tisíci letech, při Posledním soudu) navštíveni budou (dle něm. překladu odsouzeni budou). I zahanbí se měsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Hospodin zástupů na hoře Sión, a v Jeruzalémě, a před starci svými slavně.“ (Izaiáš 24:19-23)

„Takto praví Panovník Hospodin: Bída jedna, aj hle, přichází bída. Skončení přichází, přichází skončení, procítil na tě, aj, přicházíť... přicházíť ten čas, přibližuje se ten den hřmotu, a ne hlas rozléhající se po horách.“ (Ezech. 7:5-7)

Soud nad Bohu nepřátelskými mocnostmi bude vykonán v jednom jediném dni, v jediné bitvě: *„Aj, přicházíť jako zloděj. Blahoslavený, kdož bdí a ostráhá roucha svého, aby nah nechodil, aby neviděli hanby jeho. I shromáždil je na místo, kteréž slově Židovsky Armageddon.“ (Zjevení*

16:15-16) Tento příchod spadá tedy do doby, kdy bude bitva u Armagedonu. Ezechiel popisuje, jaký bude konec nepřátel Božích: „*A vykonám při něm soud morem a krve prolitím a přívalem rozvodnilým, a kamením krupobití velikého, ohněm a sirou dštítí budu na něj i na houfy jeho, a na národy mnohé, kteříž jsou s ním.*“ (Ezech. 38:22) U Zachariáše 14:12-15 je rovněž vyloženo, jak bude vypadat soud proti národům, které v té době přitáhnou proti Jeruzalému: „*Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči jednoho každého usvadnou v děrách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich. I stane se v ten den, že bude znepokojení Hospodinovo veliké mezi nimi, tak že uchopí jeden druhého ruku, a vztažena bude ruka jednoho na ruku druhého.*“

Vítězství nad antikristem a hned nato navazující soudy nad nepřáteli Božími, „... *při zjevení Pána Ježíše s nebe s anděly moci Jeho, v plameni ohně, kterýž pomstu uvede na ty, ješto neznají Boha*“ (2. Tes. 1:7-8), spadají do „*dne Páně*“, o němž prorokovali proroci i apoštolové.

„*Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má...*“ (Mal. 4:1)

„*Přijdeť pak ten den Páně, jako zloděj v noci, v kterémž nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a žilové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.*“ (2. Petra 3:10)

Přechod

Až Pán vyleje Svůj hněv a zúčtuje se Svými nepřáteli, splní se to, co předpověděl prorok Zachariáš: „*I stanou nohy Jeho v ten den na hoře Olivetské...*“ (kap. 14:4) Tentokrát nepřichází sám, nýbrž, jak je hned v následujícím verši psáno: „... *přijde Hospodin Bůh můj, a všichni svatí s Ním.*“ Svatební hostina v nebi je u konce, začátek Tisíciletého království je přede dveřmi.

Avšak dříve, než toto bude moci nastat, se bude konat rozsáhlé soudní řízení. „*I rozhněvali se národové, a přišel hněv Tvůj, a čas mrtvých, aby souzení byli, a aby dána byla odplata služebníkům Tvým, prorokům a svatým, a bojícím se jména Tvého, malým i velikým, a aby zkaženi byli ti, kteříž nakažují zemi.*“ (Zjevení 11:18)

Protože v různých církevních obdobích probíhalo zvěstování úplně rozdílně, musí i mezi spasenými nastat objasnění toho, co před Bohem skutečně platí. Tento soud není žádným odsouzením, nýbrž božským

soudním výrokem. V tom okamžiku se pro věřící celého Nového zákona naplňují následující místa Písma: „*Všichni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, což skrze tělo působil, podlé toho, jakž práce či byla, buď v dobrém, neb ve zlém.*“ (2. Kor. 5:10) „*Ty pak proč potupuješ bratra svého? Aneb také ty proč za nic pokládáš bratra svého? Však všickni staneme před stolicí Kristovou. Psáno jest zajisté: Živť jsem já, praví Pán, zeť přede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha. A takť jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.*“ (Řím. 14:10-12)

Dříve, než dokonalí spravedliví budou moci se Soudcem soudit a s Králem vládnout, budou sami muset přijmout svoje posouzení i korunování pro toto království, do kterého mají nastoupit. Nastane rozdělování rozličných korun: koruny slávy (1. Tes. 2:19), koruny spravedlnosti (2. Tim. 4:8), koruny cti (1. Petra 5:4), koruny života (Jak. 1:12, Zjevení 2:10) atd.

U Daniele 7:26 čteme: „*V tom bude soud osazen...*“ To souhlasí se Zjevením 20:4: „*I viděl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest jim soud...*“ Přemožitelům bylo přece dáno zaslíbení: „*Kdož svítězí, dám jemu seděti s Sebou na trůnu Svém...*“ (Zjevení 3:21) Oni nejenže budou s Králem vládnout v Tisíciletém království jako králové nad národy (Zjevení 2:26-28), nýbrž zúčastní se i soudu. Pavel píše: „*Nevíte-liž, že svatí svět souditi budou? ... Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme?*“ (1. Kor. 6:2-3). Se zřetelem na to Enoch prorokoval: „*Aj, Pán se bére s svatými tisíci Svými, aby učinil soud všechněm, a trestal všechny, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní...*“ (Juda 14-15)

V Matouši 25:31-32 je psáno: „*Když pak přijde Syn člověka v slávě Své, a všickni svatí andělé s Ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti Své, a shromáždění budou před Něj všickni národové. I rozdělí je na různu, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.*“

U proroka Izaiáše 1:1-5 je nám rovněž vylíčeno toto soudní řízení nad národy: „*Onť bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meče své v motyky, a oštípy své v srpy.*“ Téměř stejný popis si můžeme přečíst u Micheáše 4:1-5.

Pokud se týká izraelského národa, je psáno: „*I stane se, že kdož bude zanechán na Siónu, a pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude, každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémě.*“ (Izaiáš 4:3) Avšak soud nebude vyřknut jen nad těmi, kteří až do té doby zůstali naživu, nýbrž i nad všemi těmi, kteří během velkého soužení museli své svědectví

zpečetit svým životem: „*I viděl jsem ... duše stíhaných pro svědectví Ježíšovo a pro Slovo Boží, a kteříž se neklaněli šelmě, ani obrazu jejímu, a aniž přijali znamení jejího na čela svá, aneb na ruce své. A ožili, a kralovali s Kristem tisíc let.*“ (Zjevení 20:4) I oni budou v Tisíciletém království. Nezúčastní se sice svatební hostiny Beránkovy, ale budou před začátkem královského panování Krista probuzeni k životu a náležejí tím k prvnímu vzkříšení. V této souvislosti je nutno se také podívat na Slovo v 2. Tim. 4:1: „*Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v příchodu Svém slavném a království Svém.*“

„*Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo těch tisíc let. Toť jest první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdož má díl v prvním vzkříšení. Nad těmiť ta druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a Kristovi, a kralovati s Ním budou tisíc let.*“ (Zjevení 20:5-6)

V té době se také naplní, co Pán vyjádřil v jedné přísaze: „*Skrze Sebe přísáhl jsem, vyšlo z úst Mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět: Že se Mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk, říkáje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až k samému přijde; ale zahanbeni budou všickni, kteříž se koli zlobí proti Němu.*“ (Izaiáš 45:23-24)

Obě následující místa Písma náležejí do stejné souvislosti:

„*A klanějte se Jemu všickni andělé Boží.*“ (Židům 1:6)

„*Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž, jsou na nebesích, a těch, kteříž jsou na zemi, i těch, kteříž jsou pod zemí, a každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce.*“ (Fil. 2:10-11)

V tom okamžiku se budou radovat všichni, kteří uvěřili v Krista: „*... když přijde, aby oslaven byl v svatých Svých, a Předivný ukázal se ve všech věřících*“ (2. Tes. 1:10)

Z vděčnosti se přidáváme ke chvalo zpěvu 24 starších, čtyř bytostí a andělů, kteří volali před trůnem:

„*Hodent jest ten Beránek zabity vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání. Též všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem řkoucí: Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.*“ (Zjevení 5:12-13)

„Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i přijíti má.“
(Zjevení 4:8)

V tomto posledním verši je nápadné, že Pán již není označován jako Syn člověka, nýbrž je uctíván jako všemohoucí Bůh. Prorok Izaiáš to předpověděl následujícími slovy: *„Pročež řekne v ten den: Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na Něj, a vysvobodil nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení Jeho.“* (Izaiáš 25: 9)

Tisícileté království

V Tisíciletém království bude Pán vládnout nad celou zemí jako Král s těmi, kteří se zúčastnili svatební hostiny. I těch 144 000, kteří rovněž patří k prvnímu vzkříšení, budou spoluvládnout (Zjevení 20:4-6). Je to okamžik, kdy bude plný počet z Židů sjednocen s plným počtem z pohanských národů. To stejné, co je psáno o Vítězi z Golgoty (Žalm 2:9), bylo dáno jako zaslíbení i zástupu vítězů: *„Kdož by pak vítězil, a ostrážal až do konce skutků Mých, dám jemu moc nad pohany. I budeť je spravovati prutem železným...“* (Zjevení 2:26-27)

Nevěsta se nachází v Novém Jeruzalémě, jejím věčném domově, neboť ona je a zůstává s Ním ztotožněna. *„A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému ... Poď, ukážiť nevěstu, manželku Beránkovu. I vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi město veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha.“* (Zjevení 21:2+9b-10). Po svatební hostině už nebude označována jako nevěsta, nýbrž jako žena Beránkova. I v tomto směru je Slovo Boží přesné a dokonalé.

Pozemský Jeruzalém pak bude naplněn leskem a slávou Boží, neboť Nový Jeruzalém sestoupí nad ten starý: *„A stvoří Hospodin nad každým obydlím hory Sión, a nad každým shromážděním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohně v noci; nebo nad všecku slávu bude zastření.“* (Izaiáš 4:5)

Jak již zmíněno, Nový Jeruzalém sestoupí, ale nedotkne se země. Bude se vznášet nad starým, a jeho světlo a jeho sláva naplní ohněm očištěnou zemi. Jeho míry jsou udány ve Zjevení 21:16. Jako mohutná pyramida se bude zvedat do nebe.

Věřící, kteří během velkého soužení zůstali věrni Pánu a byli ochotni dát svůj život, budou, jak jsme již pozorovali, rovněž v Tisíciletém království. *„A viděl jsem ... ty, kteříž zvítězili nad tou šelmou a obrazem jejím a nad*

charakterem jejím i nad počtem jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží, a zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu..." (Zjevení 15:2-3) Zde se jedná o věřící z Židů a z pohanských národů; to vyplývá z toho, že je zde řeč o „písni Mojžíšově“ a „písni Beránkové“. Jsou to ti věrní, kteří se neklaněli znamení šelmy, počtu jejího jména a obrazu šelmy.

Zatímco svatební hostiny se zúčastní jen zástup přemožitelů, budou v Tisíciletém království všichni vykoupení, i když v jiné oblasti: „*To jsou ti, kteříž přišli z velikého ssoužení, a umyli roucha svá, a zbílili je ve krvi Beránkově. Protož jsou před trůnem Božím, a slouží Jemu dnem i nocí v chrámě Jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, bude přebývat mezi nimi ... a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.*“ (Zjevení 7:14-15+17) Popis, že Mu budou sloužit dnem i nocí, ukazuje, že se tu ještě nejedná o věčnost, nýbrž o časové rozpětí Tisíciletého království. Věčnost nezná ani „den“ ani „noc“, ani žádný jiný časový pojem.

Jak již zmíněno, při posledním trestním soudu budou zničeni ti vysokomyslní, pyšní, bezbožní a všichni nepřátelé Boha a Izraele (Izaiáš 13:6-12), takže budou spáleni jako sláma a strniště (Mal. 4:1). Mnozí nechtou Písmo svaté bedlivě a mají tudíž zato, že celé lidstvo kromě Nevěsty a těch 144 000 bude zničeno, to by však bylo v ostrém protikladu k mnohým místům v Písmu. Lidé, kteří pozůstanou, budou nadále žít na zemi: „*I stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech národů, kteříž by přitáhli proti Jeruzalému, přicházeti budou z rok do roka klaněti se králi Hospodinu zástupů a slaviti slavnost stánků.*“ (Zach. 14:16) Jak by mohli rok po roce přicházet, aby vzývali Krále, jestliže by během království nežili na zemi?

„*Takto praví Hospodin zástupů: Jestěť budou přicházeti národové a obyvatelé měst mnohých, přicházeti budou, pravím, obyvatelé jednoho k druhému, řkouce: Podmež s ochotností kořiti se tváři Hospodinově, a hledati Hospodina zástupů. Půjdu i já. A tak přijdou lidé mnozí a národové nesčíslní, aby hledali Hospodina zástupů v Jeruzalémě, a kořili se tváři Hospodinově. Takto praví Hospodin zástupů: V těch dnech chopí se deset mužů ze všech jazyků těch národů, chopí se, pravím, podolka jednoho Žida, řkouce: Půjdem s vámi; nebo slyšíme, že jest Bůh s vámi.*“ (Zach. 8:20-23)

„... i pohnou se k ní všickni národové. A půjdou lidé mnozí, říkající: Poděte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákovova, a bude

nás vyučovati cestám Svým, i budeme choditi po stezkách Jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a Slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.“ (Izaiáš 2:2-3)

„A budeť v ten den, že na kořen Izai, kterýž stane za korouhev národům, pohané pilně ptáti se budou; nebo odpočívání Jeho bude slavné.“ (Izaiáš 11:10)

„I stane se, že od novměsíce do novměsíce, od soboty do soboty přicházeti bude všeliké tělo, aby se klanělo přede Mnou, praví Hospodin. A vyjdouce, uzří těla mrtvá lidí těch, kteříž se mi zpronevěřili; nebo červ jejich neumře, a oheň jejich neuhasne. I budouť v ošklivosti všelikému tělu.“ (Izaiáš 66:23-24) „Lépeť jest tobě jednookému vjíti do království Božího, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do ohně pekelného, kdež červ jejich neumírá, a oheň nehasne.“ (Mar. 9:47-48). Ani tento výrok Páně nesmí být svévolně vykládán, nýbrž musí být zařazen podle prorockého Slova do správného časového prostoru a souvislosti.

U Izaiáše 65:20-25 je nám líčen stav lidí, kteří pozůstali a nadále žijí na zemi. Jim se budou rodit děti, budou stavět domy a bydlet v nich, zakládat vinice a požívat jejich výnos, sázet a rovněž sklízet. Protože satan je v tom čase svázán, budou se také *„vlk s beránkem pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach...“ (Izaiáš 65:25)* Podobný popis nacházíme u Izaiáše 11:6-9.

Jelikož se však u těchto národů jedná o neobrácené, neznovuzrozené lidi, existuje mezi nimi i vzpoura, nemoc a dokonce i smrt. *„I stane se, kdo z čeledi země nebude přicházeti do Jeruzaléma klaněti se králi Hospodinu zástupů, že nebude na ně pršeti déšť.“ (Zach. 14:17) „... nebo dítě ve stu letech umře, hříšník pak, by došel i sta let, zlořečeno bude.“ (Izaiáš 65:20)*

Během Tisíciletého království bude ještě platit rozdělení času, které již ve věčnosti nebude existovat. *„Při potoku pak poroste na břehu jeho po obou stranách všelijaké dříví ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce jeho přestává, v **měsících** svých nese prvotiny; nebo vody jeho z svatyně vycházejí, protož ovoce jeho jest ku pokrmu, a listí jeho k lékařství.“ (Ezech. 47:12)*

*„I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova. U prostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející **dvanáctero** ovoce, na každý **měsíc** vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národů.“ (Zjevení 22:1-2)*

Během toho tisíce let vidíme na zemi uskutečnění Božího království, kterého se zúčastní celé stvoření (Řím. 8:18-22). Potom se naplní to,

co proroci prorokovali: „A bude Hospodin králem nade vší zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno Jeho jedno.“ (Zach. 14:9)

„Bude i příbytek Můj mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem Mým. I zvědí národové, že jsem Já Hospodin, jenž posvěcují Izraele, když bude svatyně Má u prostřed nich na věky.“ (Ezech. 37:27-28)

„Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliť bude s nimi, a oni budou lid Jeho, a On Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. A setřel Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomínuly.“ (Zjevení 21:3-4)

„Séhlť i smrt u vítězství, a setře Panovník Hospodin slzu s všeliké tváří, a pohanění lidu Svého odejme ze vší země (nebo Hospodin mluvil).“ (Izaiáš 25:8)

Konec času

Před druhým vzkříšením, posledním soudem a počátkem věčnosti se bude konat ještě jedno úplně poslední střetnutí mezi Bohem a Jeho arcinepřítelem včetně jeho přívrženců: „A když se vyplní tisíc let, propuštěn bude satan z žaláře svého. I vyjde, aby svodil národy, kteříž jsou na čtyřech stranách země, Goga a Magoga, a aby je shromáždil k boji, kterýchžto počet jest jako písku mořského.“ (Zjevení 20:7-8) To jsou lidé, kteří během toho tisíce let žijí na zemi, ale v žádné době se nepodřídili spasitelnému plánu Božím. Čteme-li pozorně v knize proroka Ezechiele kapitoly 38 a 39, zjistíme jednoznačné období (paralely) velké bitvy u Armageddonu, která, jak je nám známo, se bude konat před Tisíciletým královstvím. Docela zvláštní podobnost je tu mezi Ezech. 39:17-20 a Zjevení 19:17-21. Ve skutečnosti to jsou v obou případech, před i po Tisíciletém království, tytéž národy, které potáhnou proti Jeruzalému. Dokud je satan svázán, budou se chovat klidně, avšak v okamžiku, kdy bude vypuštěn, postaví se bezbožní znovu pod jeho vliv.

„I vstoupili na širokost země, a obklíčili stany svatých, i to město milé, ale stoupil oheň od Boha s nebe, a spálil je. A ďábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohně a siry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budouť mučeni dnem i nocí na věky věků.“ (Zjevení 20:9-10)

Dříve, než čas vstoupí do věčnosti, se bude konat poslední soud, který je popsán ve Zjevení 20, od verše 11. Všichni lidé, kteří kdy žili na zemi, vstanou z mrtvých a objeví se před věčným Soudcem. Budou otevřeny knihy a budou souzeni podle svých skutků. I Kniha života bude otevřena,

neboť při druhém vzkříšení budou ještě existovat lidé, jejichž jména jsou napsána v Knize života. Kniha Beránkova se týká těch, kteří se zúčastní prvního vzkříšení; Kniha života těch, kteří při druhém vzkříšení vejdou do věčného života. Jsou to lidé, kteří za svého života uvěřili v Ježíše Krista a obdrželi věčný život. Týká se to všech, kteří uvěřili v Ježíše Krista, úplně jedno k jakému křesťanskému společenství náleželi. Přesto, že upřímně věřili v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele, šli vlastními cestami nebo se drželi předpisů rozličných náboženských směrů víry, aniž by se zajímali o Slovo Boží. Ačkoliv se nezúčastnili svatební hostiny ani Tisíciletého království, vejdou do věčného života, neboť je psáno: „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3:16)

O ostatních se i v tomto bodě vyslovuje Slovo Boží úplně jasně: „*I ten, kdož není nalezen v knize života zapsán, vržen jest do jezera ohnivého.*“ (Zjevení 20:15) Ohnivé jezero je druhá smrt; i to je zřetelně napsáno: „*Smrt pak a peklo uvržení jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá.*“ (Zjevení 20:14) V něm se přece již nachází Šelma, lživý prorok a ďábel a budou mučení. Jak dlouho toto mučení bude trvat, není nám známo. Mohou to být *aeony*. Žel, překladatelé Bible přeložili řecké slovo „*aeon*“ jako „*věčnost*“ nebo „*věčně*“, ačkoliv to vyjadřuje časové období, příp. **časový úsek**.

Avšak někdy to také skončí a na věčnosti se o nich již nebude nic slyšet. Jestliže se jedná o věci, které mají začátek, musejí mít také konec, je slovo *aeon* příp. *časové období* správně zvoleno. Jedná-li se o věci, které nikdy nezačaly, tedy o věci věčné, pak tam náleží slovo *věčnost* nebo *věčně*, příp. *věčný*. Ani v tom se nemůže člověk Bohem vyučený mýlit, nehledě na to, zda překladatelé Bible volbu slova správně vystihli či nikoliv.

První smrt postihne člověka, když duše opustí tělo. Při druhé smrti se navrací duch – ódem, který je v duši, zpět k Bohu. Pak se naplňuje to, co Bůh řekl: „*Duše, kteráž hřeší, ta umře.*“ (Ezech. 18:4) V Bibli neexistuje ani jediné místo, které by mluvilo o tom, že člověk má nesmrtelnou duši. Jen o Bohu je psáno: „... *kterýž sám má nesmrtelnost...*“ (1. Tím. 6:16) I ohledně této pravdy budou ti upřímní se Slovem Božím ze srdce souhlasit. Náš Pán a Spasitel řekl: „*Protož jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřiti, že Já jsem, zemřete v hříších svých.*“ (Jana 8:24) Když se Mojžíš odvolával na službu Kristovu jako Syna člověka a Proroka, se vši vážností předpověděl: „... **každá duše, kteráž by**

proroka toho neposlouchala, vyhlazena bude z lidu.“ (5. Mojžíšova 18:15-19, Skutky 3:22-23)

Jen v NĚm je věčný život a jen ten, kdo Jej přijal skrze prožitek znovuzrození, může věčně žít. Věčný život je život Boží, který byl zjeven v Kristu. Nikdy nezačal a tudíž nemůže nikdy skončit. „... život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu Jeho jest. Kdož má Syna, má život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.“ (1. Jana 5:11-12)

Zde musí být zdůrazněno, že člověk není ztracen proto, že se v hříších narodil a v nich žil. Otázka hříchu je jednou provždy objasněna. Kristus se stal hříchem pro nás, abychom my v NĚm byli účastni spravedlnosti Boží (Řím. 3:21-26). Jen ti, kteří nevěří, že Bůh byl v Kristu a smířil svět se Sebou, odpustil všechny naše hříchy a přestoupení a učinil z nás Svě syny a dcery, zemřou ve svých hříších (Jan 8:24).

Skutečná víra v Ježíše Krista jako Pána a Zachránce není žádná nábožná záležitost, ale část věčného plánu Božího s lidstvem. Jen v NĚm se Bůh osobně zjevil, a proto k nám přišel věčný život jen skrze Něho. Z tohoto důvodu je víra v Krista pro ty, kteří by chtěli věčně žít, nezbytná, „...aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3:15) Kdo nevěří, bude zavržen (Mar. 16:16). Kvůli hříchu nevíry zemřou lidé druhou smrtí – věčné odloučení od Boha. Kdo by chtěl být spasen, nechť to však nezkouší vlastním způsobem a vlastními skutky, ale nechť vejde skrze dílo spasení do odpočinutí v Bohu.

Po posledním soudu přijde pak Nové nebe a Nová země. Nikdo z těch, kteří v nich budou, nebude moci nikdy vzpomínat na to, co bylo na zemi předtím (Izaiáš 65:17). Bude to nový začátek, slavné jitra, aniž by někdy slunce zase zašlo, bez žádné nemoci, utrpení, starostí nebo smrti. Blaze tomu, kdo smí věčně žít v oné nezkalené slávě! Vyplatí se sloužit Pánu; u Něho bude nádherné shledání všech, které On miloval, kteří milovali Jej a kteří se milovali navzájem. Tam vejde jen dokonalá láska.

Nové nebe a Nová země byly oznámeny ve Starém i Novém zákoně, avšak do existence budou povolány Slovem Páně teprve po uplynutí úplného času, tedy po tisíci letech a po posledním soudu. „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž Jej milují.“ (1. Kor. 2:9)

Každý prvý víkend v mesiaci v sobotu večer o 19:30 a v nedeľu ráno o 10:00
môžete na stránkach www.misia.sk naživo sledovať
internetové vysielania v 13 rôznych jazykoch po celom svete.

Ďalšie kázania v češtine nájdete na stránkach [youtube.com](https://www.youtube.com) pod názvom
svobodnalidovamisie

Ak máte záujem o bezplatnú literatúru na rôzne biblické témy,
kontaktujte nás:

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05
internet: www.misia.sk
email: info@misia.sk
☎ 033 5342 991, 0905 414 701

Freie Volksmission
Am Herberthshof 11-17, D-47807 Krefeld, Nemecko
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00
internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz
☎ 281 931 729

